Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg. Nr. 10. *Den 15. Februar 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Den overveiende Vigtighed af Guds Rige.

(Fra „the Millennial Star.")

„Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle og alle disse Ting tillægges Eder."

Jesus Christus.

Disse Ord ere en Deel af vor Herres mindeværdige Tale paa Bjerget, da han bestræbte sig for at indprente i sine Tilhængeres Sind Nødvendigheden af, at deres Vandel maatte være bedre end Verdens, som omgav dem. Han udtalte forskjellige Velsignelser over dem, som svarede til de givne Beskrivelser — de Fattige i Aanden, de Sagtmodige, de Barmhjertige, de Rene af Hjertet, de Fredsommelige, de, som hungrede og tørstede efter Retfærdighed, og de, som bleve forfulgte for Retfærdigheds Skyld. Han sagde dem ogsaa ligefrem, at dersom deres Retfærdighed ikke overgik de Skriftkloges og Pharisæernes, kunde de ingenlunde komme ind i Himmeriges Rige.

Og hvordan var de Skriftkloges og Pharisæernes Retfærdighed, som Frelseren sigtede til? Af hvad vi kunne læse om dem, synes de ikke at have været en ligefrem ryggesløs og ugudelig Folkeklasse. De benegtede ikke Tilværelsen af en Gud, eller foragtede at tilbede ham, efter hvad man kunde dømme af det Ydre. De synes derimod at have været meget nidkjære i Overholdelsen af deres Fædres Love og Skikke, og de iagttoge strengt Fasten og de Feste, som Moses havde befalet Israel at høitideligholde; de overholdt ogsaa Tiendeloven, og det saa nøiagtigt, at de endog gav Tiende af Mynte, Dild, og Kommen og enhver Ubetydelighed, de avlede; de holdt lange Bønner og roste sig selv af deres store Fromhed; de bade endog paa Gadehjørnerne, for at Menneskene kunde see, at de vare virkelig oprigtige. Men uagtet alt dette, fordømmer Frelseren dem; kalder dem kalkede Grave; siger dem, at de ere fulde af al Slags Ureenhed, og, som før bemærket, lærer han sine Disciple, at dersom deres Retfærdighed ikke overgaaer de Skriftkloges og Pharisæernes, kunde de paa ingen Maade komme ind i Guds Rige. Han tilføier tillige, at medens saadanne Personer iagtage de mindre Ting, forsømme de Lovens større og vigtigere Bud, nemlig Ret, Barmhjertighed og Tro. De fastede og paaberaabte sig at have givet store Almisser, for at ansees af Menneskene, men indvortes vare de fordærvede,

og Sandhedens Fjender. Herren sagde ogsaa sine Tilhørere, at medmindre de vare villige til at forsage alle Ting for hans og Evangeliets Skyld, vare de ham ikke værd; ja, de maatte endog kunne forlade Fader og Moder, Hustru og Børn, Huus og Hjem, Guld og Sølv, og hvadsomhelst, for hans Navns og Evangeliets Skyld; de maatte underkue enhver ond Tilbøielighed i deres Natur, og holde fast ved Herren deres Gud af deres ganske Hjerte, Styrke, Sjæl og Sind, og elske deres Næste som sig selv; at dersom de traadte i hans Tjeneste, kunde de vente Forfølgelse og Prøvelser af forskjellige Slags, og at han ønskede, de først vilde overveie Følgerne af at tage hans Kors op. Men til deres Opmuntring lovede han dem, at hvis de vare villige til at forsage Alt og følge ham, skulde de faae hundredefold igjen i denne Tid, og i den tilkommende Verden et evigt Liv.

Det var Haabet om disse guddommelige Forjættelsers Virkeliggjørelse, som oplivede dem og opretholdt dem midt i den Forfølgelse og Haan, som de maatte lide. De vidste, at dersom de vare trofaste til Enden, selv om de skulde miste sit Liv, skulde de faae det igjen i den tilkommende Verden; og som deres Navne vare skrevne i Lammets Livsens Bog, og de tillige vare iførte med kongelig og præstelig Myndighed fra Himmelen, havde de den fulde Forvisning, at naar Frelseren kom igjen for at regjere over Jorden, skulde de faae Deel med i hans Herlighed, og sidde paa Throner, som Frelseren lovede dem, og regjere med ham. Dette Haab tjente som et fast og urokkeligt Anker for Sjælen, og naaede hiinsides Sløret. De havde først søgt Guds Rige og hans Retfærdighed, og de vare fuldkommen overbeviste om, at alle øvrige Ting skulde blive dem tildeel i rette Tid.

Der er øiensynlig Nødvendighed for, at de samme Grundsætninger skulde indprentes i de Sidste-Dages Helliges Sind, da de have annammet den samme Lære, som Oldtidens Hellige, og følgelig de samme Forhaabninger og Forjættelser. Dersom de ere trofaste, ville de ganske vist arve de samme Velsignelser og faae deres Navne indførte i Lammets Livsens Bog. Alle s a n d e Hellige ere villige til at forlade Alt — Alt, som er af verdslig Beskaffenhed, og følge Frelseren, med det oprigtige og inderlige Ønske at ville opbygge hans Sidste-Dages Rige. Mange af de Hellige have opoffret Alt, hvad de havde paa denne Jord, for dets Fremrullen, og have ikke anseet deres eget Liv for kjært at hengive for Rigets og Evangeliets Sag.

Paa den anden Side har der været Mange, som have annammet Evangeliet i ganske andre Hensigter, end for at vinde det evige Liv. Nogle ere komne ind i Kirken kun af egennyttige Bevæggrunde. Der er Andre, som ved Indlemmelsen i Kirken ikke tilstrækkeligt beregnede, hvad en saadan Handling vilde koste dem. De havde ikke belavet sig paa at forlade Alt og følge Christus. Deres Venner og Bekjendte vare dem dyrebarere end Guds Rige. De kunde ikke forsage deres Guld og Sølv, Huse og Land, og følge Christus. De skatterede ikke rigtigt det evige Livs Værd, og holdt følgelig fast ved deres jordiske Besiddelser, og tilsidesatte tilsidst Herren.

Der har været Nogle, som kaldte sig Hellige, der ikke vare villige til at taale Guds Love, og gjøre dem til sit Livsstudium og sætte sin Glæde i at adlyde dem; men som knurrede og klagede over den Almægtiges Tilskikkelser, og tænkte, at de vidste bedre Besked end de, som Gud havde sat til at lede dem paa Livets Vei. De have været utilfredse med Guds Tjeneres Fremgangsmaade og tænkt, at Andre kunde have gjort det bedre. Der har være

Andre, som, naar de ere blevne opfordrede til at hjælpe Kirken i pecuniair Henseende, have tillukket deres Hjerter og viist deres Uvillie, og de have derved tilkjendegivet, at Guds Rige var ikke deres første Tragten; medens atter en Mængde Andre have lagt for Dagen en roesværdig og ædel Aand, og ved deres Gjerninger viist, at de havde besluttet at bidrage Sit til Opbyggelsen af Guds Rige, og som følgelig vare i Besiddelse af Lys og Kundskab, og besjælede af den Hellig-Aand. Der har i Sandhed været Mange, som, istedetfor først at søge Guds Rige, have søgt alt Andet først, og som have offret den sidste og mindste Tanke paa Guds Rige.

Kunne de, som gaae frem paa en saadan Maade, sige til Frelseren: „See, vi have forladt alle Ting, og fulgt Dig?" Kunne saadanne vente at faae hundredefold igjen i denne Tid, og i den tilkommende Verden et evigt Liv? Ingenlunde. Vi maae have en sand og levende Tro, som viser sig i gode Gjerninger, for at kunne blive berettigede til den forjættede Belønning. Vi maae være trofaste til Enden, for at kunne erholde evigt Liv. Vi maae ansee Alt som Biting, i Sammenligning med Guds Rige. Hvis vi ønske at regjere med Jesus, naar han kommer i sin Herlighed, maae vi berede os paa at lide med ham i hans Fornedrelse. Hvis evigt Liv er værd Noget, saa er det værd Alt. Det er bedre at samle sig Liggendefæ i Himmelen, hvor Møl og Rust ikke kan fordærve, ei heller Tyve bryde ind og stjæle, end at følge en forkeert Fremgangsmaade, og gaae glip af alle vore Forjættelser og Forhaabninger.

Lad os derfor som sande Hellige træde frem, for med al vor Kraft og Styrke at opbygge Guds Rige, som nu er grundlagt paa Jorden. Lad os opholde hans Tjenere ved Tro, Bøn og Midler, og hellige os selv til at fremme dette store Værk, hvori vi ere blevne deelagtige. Lad os benytte vor Tid og vore Talenter til Udbredelsen af Evangeliets Principer, og følge de herlige Exempler, som ere blevne os viste baade i Fortiden og i Nutiden. Da skulle vore Navne vorde indførte i Lammets Livsens Bog, og vi skulle tilsidst faae en celestial Arvelod og blive skikkede til at regjere med Christus paa Jorden, naar der vil blive sagt til os: „Du gode og trofaste Tjener, gak ind i din Herres Glæde."

Den mosaiske, den christne og de sidste Dages Huusholdning.

(Fra „the Millennial Star.")

3) Beredelsen for de sidste Dages Huusholdning.

Rom — der var bleven opblæst og riig af de Tributer, som de mange Nationer maatte yde den, og som var vanskelig at regjere paa Grund af Rigets store Udstrækning, og svækket ved sin umaadelige Luxus og Odselhed — sad lyttende til sine Partihovdingers indbyrdes Ordstrid, medens de nordlige Barbarers (Gother, Alaner, Burgunder, Vandaler, Svever, og siden Hunnerne) Kampraab lød ved dens Porte, og blev af deres kraftfulde Arme slynget ned fra sin Magtes Høidepunkt.

Disse marscherede seierrigt frem, og udbredte sig over de fornemste Dele af hiint

mægtige Rige, og førte med sig sin vilde Overtro og store Ærefrygt for det Mystiske. Dette viste Christenhedens Theologer og Lærde at anvende til deres Gavn. Ved at indhylle deres Religionsprinciper i Mysteriets dunkle Kappe, og ved at blande nogle af deres Seierherrers overtroiske Begreber med dem, lykkedes det dem at underkaste Folket et Tyranni, som var utaaleligere end det, Sværdets Magt kunde indføre. De Fornemme bøiede sig for Sophisteriets Magt, og Fyrster anerkjendte det aandelige Overherredømme; og eftersom disse Resultater opnaaedes, gik Hierarchiets (Præsteværdets) stigende Ærgjerrighed endnu videre, indtil Biskoppen af Rom lod sig udraabe som Guds Statholder paa Jorden, og som Besidder af apostolisk Magt og Myndighed. Rom, som engang udøvede sin Magt over Mennesket i physisk Henseende, antog nu en endnu frygteligere Charakteer — som Aandens Beherskerinde; og med saadan Kraft svingede den sit Scepter, at Frygten for dens formodede mysterieuse, uovervindelige Magt, fik endog Konger til at holde Stigbøilen for dens overmodige Paver, og Nationer til at flokke sig sammen til vanvittige Korstog, for at udføre deres forrykte Planer. Kundskab og Videnskab blev indskrænket til Klostrene og de Geistlige, og Ting, som i Virkeligheden vare simple og letfattelige, antoge ved Geistlighedens Fortolkning et overnaturligt Udseende, medens Datidens raae Soldater, som uforfærdet trodsede enhver anden Fjende, gyste tilbage for at komme i Strid med en Magt, som de troede kunde beseire dem her, og styrte dem i evig Fortabelse.

Nu og da forsøgte nogle oprigtige Mænd, som vare oplærte i Kirkens mystiske Fabler og tilskyndede af et svagt Glimt af Sandhed, at sønderbryde Lænkerne, som saa at sige bandt hele Menneskeslægten; men da de ikke vare et saadant Arbeide voxne, og stode uden Hjælp, sank de for den Magt, som holdt Nationerne under Mørkets Aag. Femten Aarhundreder svandt hen, og Præsteværdets Misbrug havde naaet sit Høidepunkt, da det store Forberedelsesarbeide, almindelig benævnet Reformationen, begyndte.

Den Grundsætning, som denne Reformation skulde grundfæste, var „Frihed til at tænke og dømme for sig selv;" og for at bevirke dette, udfordredes der Redskaber. Endeel ædle Aander traadte frem og kjæmpede tappert for ophøiede Grundsætninger. Lad os ikke altfor nøie undersøge deres Liv, thi de vare Dødelige; men lad os see, hvad de have udrettet. Den Kjendsgjerning, at de reiste sig paa forskjellige Steder paa samme Tid, er et øiensynligt Beviis for, at Forsynet vaager over Menneskenes Anliggender, og i Stilhed, men med Bestemhed, udfører sine modne Planer. Wicliffe i England, siden efter Luther og Melanchthon i Sachsen, Zwingli i Schweitz, Calvin og Beza i Picardiet, Knox i Skotland, og mange Andre, strede mandigt og med Held mod Paveværdet. Deres Grundsætninger udbredtes og lagde Grundvolden til den Samvittighedsfrihed, som man nu i en vis Grad kan nyde i flere Nationer. Ligesom Johannes den Døber forberedte Jøderne paa Messiæ Komme, saaledes beredte Reformationen Veien for „Tidernes Fyldes Huusholdning." Hvis Gud ikke havde benyttet denne gradvise Udvikling, vilde det sande Præstedømme være bleven udryddet af Jorden, og Himmelens Planer forstyrrede.

Men nogle Aar før Begyndelsen af det sextende Aarhundrede var Amerika bleven opdaget af Columbus; og da denne dristige Sømand styrede sit skrøbelige Fartøi over Atlanterhavets Dyb, og da hans store Aand svulmede ved Vigtigheden af hans Foretagende, tænkte han kun lidt paa den store Fremtid for Alle af Adams Slægt,

som vilde udspringe fra det uopdagede Land, hvortil han dengang styrede sin Kurs. Enhver Ting gik forholdsmæssigt fremad. Frihedens Grundsætninger bleve stykkeviis forkyndte, og et Land blev opdaget, hvori de kunde slaae dybe Rødder og bære herlige Frugter.

England annammede disse Principer, og iblandt dets Sønner opstod standhaftige Mænd med ubøielig Villie, som ikke vilde opgive sine Rettigheder som selvstændige Væsener. Parti efter Parti begyndte, eftersom de havde Magt dertil, at forfølge disse brave Mænd, indtil de, urokkelige i deres Tro, flyede over de store Vande og søgte et Hjem i den nye Verden.

I Forening med andre ligesaa ubøielige, faste Charakterer fra andre Lande opsloge de deres beskedne Boliger i Amerikas Urskove og langs med Kysten, og bleve et stærkt og uafhængigt Folk, der uforfærdet forsvarede sine Rettigheder og vidste at haandhæve dem. Men endog hid fulgte Tyranniets Jernhaand dem, indtil de, liig Mænd, stode op og afrystede Aaget, og uden Bæven forsvarede og haandhævede sin Uafhængighed. Inspirerede af Himmelen forfattede deres Vise en Constitution, som tilstod al den Frihed, Sandhedens Rige i sin spæde Alder behøvede. I religieus Henseende havde Verden gjort ligesaa hurtige Fremskridt i Forberedelser for det Tilkommende, som i politisk Henseende. Uenighed, Forvirring og Delinger udmærkede den i alle dens Dele, indtil oprigtige, tænksomme Mænd bleve trætte og kjede deraf, og gjorde sig selv det Spørgsmaal: „Vil ikke Herren have Barmhjertighed med Menneskeslægten endnu engang, og gjengive dem Sandhed, Lys og Frelse?" Ved gradviis Udvikling blev Alting stikket tilrette for Indførelsen af den store Gjerning, da en Guds Prophet endnu engang skulde glæde de Rene af Hjertet med et: „Saa siger Herren!"

---

4) De sidste Dages Huusholdning.

Vi ere nu komne saa langt med vor Skildring, som til Begyndelsen af indeværende Aarhundrede. Den christne Verden var i en besynderlig Tilstand. Overalt raabte Menneskene over de bestaaende Kirkesamfunds Misbrug. Reformation efter Reformation fandt Sted, for atter at blive omdannet og forbedret, saa snart den var bleven iværksat.

Folk begyndte at ransage Skriften og tænke paa, naar de herlige Prophetier om de sidste Dage skulde opfyldes. Forskjellige Data bleve fastsatte til Indtrædelsen af Millenniet; men da de vare grundede paa menneskelige Beregninger og Viisdom, sloge de feil, og gjorde kun Menneskene endnu mere tvivlende.

Den fremadskridende aandelige Udvikling aabnede en viid Mark for Tankefriheden. Satan, som altid er parat, og som vidste, at den store Kamp hurtig nærmede sig, vilde ikke tillade den at begynde, uden tilstrækkelige Forberedelser paa sin Side. Vidende, at ingen Huusholdning kunde blive paabegyndt, uden at Gud maatte aabenbare sig ved en Prophet, søgte han at komme Herren i Forkjøbet ved at forkynde det tusindaarige Rige ved Propheter af sit eget Fabrik. Ligesom der før den christne Huusholdning fremstod forskjellige Bedragere og udgav sig for Christus, saaledes havde ogsaa Huusholdningen i de sidste Dage sine Forløbere af lignende Personer. Deres foregivne Inspiration og Prophetie-Gave, og deres sværmeriske Paastande og vilde Theorier benyttede Djævelen

til at sætte den sande prophetiske Gave i Miscredit. Philantroper (Menneskevenner) bestræbte sig for at forbedre Menneskeslægtens Tilstand og indføre en ny Tingenes Orden; men deres Planer bleve qvalte i Fødselen. Videnskaben var stegen langt forud for alle forstaaede religieuse Principer, og gjorde et bedrøveligt Nederlag mellem gamle, grundfæstede Begreber. Saakaldte Opvakte opløftede i blind Iver og Nidkjærhed deres Røst overalt i Landet og skræmmede velmenende Individer til en Slags Gudsfrygt ved at skildre Helvedes Rædsler.

Midt i al denne Forvirring traadte En frem paa Verdens store Skueplads, som var bestemt til at gjøre den største Revolution i den sociale, moralske og religieuse Verden, som nogensinde havde fundet Sted siden denne Klode rullede ind i Tilværelsen.

Ulærd, ligefrem og udannet, som Naturens uslebne Diamant, var hans Aand fri og ikke formørket af Verdens ufornuftige Fabler. Med sin Jernvillie og sit kraftige Legeme var han velskikket til at kjæmpe mod sine heftige, haarde og lidenskabelige Modstandere. Begavet med en sand Kjæmpe-Aand og særdeles velsignet af Herren, blev han kaldet til at begynde sin Mission, førend hans ukunstlede Forstand fik Tid til at blive rokket eller fordærvet, og han voxede op fra Drengealderen under Ledelse af Aabenbaringer fra Himmelen. Opfordret af en Engel fra Lysets Egne til at beskue Aarhundreders hellige Optegnelser, begyndte den unge Joseph sin Gjerning med den fuldkomneste Kundskab, at Sandhedens lysende Morgenstjerne var oprunden, og at den længe forventede Huusholdning var lige ved at aabnes, som skulde „samle Alt under eet Hoved udi Christo, baade det, som er i Himlene og paa Jorden, udi ham." Alle tidligere Huusholdninger vare kun partielle i deres Virksomhed; men denne ene skulde blive univelsal. Her vil Sindet unegteligt dvæle ved det paabegyndte store Foretagende. Ikke alene de Oprigtige af Hjertet skulde indsamles, men alle Jordens Sønner og Døttre vilde af Omstændighederne vorde twungne til at slutte sig enten til Sandhedens eller Vildfarelsens Banner. Helvede vil udsende sine Skarer af Djævle til Kamp, og Himmelens Hærskarer ville i Forening hjælpe de Retfærdige blandt Menneskene at drive dem tilbage til Fortabelse og befrie Verden fra deres vanhellige Aag, paa det Messias kunde regjere som „Kongernes Konge, Herrernes Herre."

For en saadan Gjerning blegner alle andre, og de synes smaa og ubetydelige, og Aanden taber sig i Betragtningen af Værkets Storhed og Omfang. Alle tidligere Uddelinger vare blot en Forberedelse for Udførelsen af Guds evige Hensigter. Og for at disse Hensigter kunne opnaaes, maa al tidligere Kundskab saavel som alle tidligere Nøgler, Gaver og Kræfter gjengives. Himlene, som i Aarhundreder have været tillukkede for Menneskene, brast og aabenbarede Faderen og Sønnen, som i Forening hilsede den kommende Æra. En Engel fra den evige Verden nedsteg for at gjengive Evangeliet i dets Reenhed, uden hvilket det første Skridt til Verdens Saliggjørelse ikke kunde gjøres. Men „Bogstavet ihjelslaaer," medens „Aanden levendegjør." Uden den rette Myndighed kunde Evangeliets Ordinancer ikke forrettes. En ny Udsigt aabner sig nu for vort Blik. Johannes den Døber, som var den Sidste, der ifølge sin Fødselsret havde det aaroniske Præstedømme, viser sig for at besegle denne Myndighed paa Mennesker i Kjødet; og Joseph og Oliver bøiede sig med stor Ærefrygt for den mosaiske Huusholdnings Repræsentant. Den aabnede Himmel udgød endvidere sine Velsignelser, idet Peter, Jacob og Johannes bragte til Jorden „Rigets

Nøgler og Tidernes Fyldes Huusholdning." Saaledes blev den apostoliske Myndighed, eller Fuldmagten til at opbygge Guds Rige paa Jorden, atter gjengivet, for aldrig mere at borttages. Evangeliet forkyndtes, dets Ordinancer forrettedes, og de Oprigtige af Hjertet frydede sig i Prophetiernes Opfyldelse og i de Velsignelser, som tildeeltes dem.

Denne Huusholdning blev paa denne Maade aabnet. Himmelske Sandhedsprinciper bleve Tid efter Tid aabenbarede, og det overdroges Mænd, iførte det hellige Præstedømme, at give dem guddommelig Kraft og Gyldighed.

Josephs Træ (Mormons Bog) i Ephraims Hænder, forenet med Judæ Træ (Bibelen) blev et kraftigt Vaaben i Præstedømmets Hænder til at sønderhugge Vildfarelsens stærke Baand, hvormed Menneskeslægten var bunden. Værket skred frem med stigende Hurtighed, og Kirken udstrakte sine Grene til Høire og Venstre. Den ene Forfølgelse afløste den anden, og Mange faldt som Martyrer for Sandheden. Men „Martyrernes Blod er Kirkens Sæd," og omendskjøndt det lykkedes Mørkets Magter at udrydde nogle af de Hellige, var der Tusinder, som med Iver trængte frem for at indtage de tomme Pladse. Et Tempel blev opført, paa det Eliæ Nøgler og Kræfter fuldkommen kunde blive anvendte, og det Forbigangne, Nærværende og Tilkommende blive forenet. Men den spæde Kirke var ei istand til at bekjæmpe sine Modstandere med Held. Deres Medlemmer fordreves, men samledes atter. Urokkelige i deres Tro og mægtige i deres Kundskab imodstode de med Frimodighed deres Fjender. Styrkede ved deres Trængsler, forsøgte de atter at opreise et Tempel for Herren. Det kostede deres store Prophets og hans elskelige Broders Liv, men ikke førend deres Gjerning var fuldbragt og deres Mission tilende. Uagtet Prophetens Liv mangfoldige Gange og paa mangfoldige Maader var truet, havde dog Ingen Magt til at afskjære hans Livstraad, førend han havde udført Alt, hvad han var sendt hid for at gjøre. Sandhedens Grundsætninger bleve med Fasthed grundfæstede, og de sidste Dages Nøgler og Kræfter overdroges hans Efterfølger. Alt, hvad som gjøres kunde, var gjort, og han var beredt paa at gaae hiinsides Sløret, for at fortsætte sit Arbeide i en anden Virkekreds. Templet blev fuldført; men dette opirrede Djævelen til det heftigste Angreb paa Zions Børn.

Drevne igjen, tabte Verden dem for en Tid afsyne, indtil de til Nationerne udsendte Missionairer forkyndte den overraskende Nyhed, at de Hellige havde fundet et sikkert Opholdssted i de „evige Høies" (Klippebjergenes) Skjød for Tiden.

Intet Folk uden Guds Israel kunde have taalt, hvad de maatte lide; det kunde ikke have eristeret, langt mindre blomstret, under de Prøvelser og Gjenvordigheder, som de maatte gjennemgaae. Men alt dette var nødvendigt for den naturlige Udvikling af Guds Værk.

Kirken voxede stadigt og hurtigt i Antal, Indflydelse og Kundskab; men endnu var den kun en Kirke. En anden Periode nærmede sig hurtigt, — den maatte blive et Rige. Alle Fortidens Propheter og inspirerede Mænd saae hen til Guds Riges Oprettelse paa Jorden, paa det at der, tilligemed det evige Livs Principer og Enigheden, som forenede de Hellige til eet, kunde blive grundfæstet en Freds- og Retfærdigheds-Regjering, der skulde bestaae evindeligen.

Under Propheten Brighams Ledelse og med de oprigtige, trofaste Helliges utrættelige Bestræbelser, bliver Overgangen nu hurtigt tilveiebragt. Uden Hjælp af Nogen, uden af Himmelens usynlige Magter, have disse store Aander, som udgjøre dette Rige, baaret Sandhedens Banner med

Triumph, og det er allerede bleven plantet saa fast, at hverken Jordens eller Helvedets Magter ere istand til at rykke det op. Men stort er det Arbeide, som endnu staaer tilbage, og kort den Tid, i hvilket det skal udføres. Man kan i Aanden gaae tilbage og hente frisk Mod og fornyet Kraft af det Forbigangne, og Troens Die kan see den forestaaende herlige Fremtid, da „Israels Fordrevnes" Hærskarer skulle komme frem til Seier, og Juda reise sig mod sine tyranniske Undertrykkere — da de Overblevne af Josephs Lands Urindvaanere skulle vaagne, og handle som Herrens Stridsøxe. Da skal Ephraim fremstaae som Nationernes Overhoved og uddele Velsignelser til dem, som have fortjent dem. Baade den østlige og vestlige Halvkugle have havt deres Andeel i Fortidens Verdensbegivenheder, og maa bidrage til Udviklingen af Fremtiden. Kampen mellem den gjengivne aabenbarede Sandhed (det sande Evangelium) og gamle rodfæstede Vildfarelser og Traditioner (Sectisme) er begyndt, og vil vedvare indtil Seier er vunden. Israels mægtige Gud og hine store, ædle Aander, som forlængst ere gangne bag Sløret, ere ikke uvirksomme Tilskuere til de Begivenheder, som finde Sted, men ere i fuld Virksomhed med at hjælpe til at fremskynde den Allerhøiestes store og herlige Værk.

Det er forgjæves at prøve paa at standse Sandhedens Fremgang. Den gaaer altid fremad og tiltager i Kraft og Indflydelse, indtil den faaer universalt Herredømme; og Dagen nærmer sig med stærke Skridt, da Messias skal nedstige fra det Høie, tage Kronen og regjere evindeligen. Da skal „ethvert Knæ bøie sig og enhver Tunge bekjende," at han er Alles Herre!

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Der er neppe noget Punkt af de Sidste-Dages Helliges Lære saa lidet forstaaet og saa urigtigt opfattet som Indsamlingen. Og dog er baade det Gamle og det Nye Testamente fuld af Forudsigelser derom. Men disse Spaadomme, hvor ligefremme og tydelige de end ere, kunne ikke retteligen opfattes, førend Menneskene have adlydt Begyndelsesgrundene af Jesu Christi, eller Guds Riges Evangelium, nemlig Omvendelse, Tro og Daab til Syndernes Forladelse. Først da begynder Aanden at bære det levende Vidnesbyrd om Rigets Oprettelse formedelst Indsamlingen til Zion og Jerusalem.

„See de Dage komme, siger Herren, da jeg vil oprette en ny Pagt med Israels Huus og med Judæ Huus; ikke efter den Pagt, som jeg gjorde med deres Fædre paa den Dag, der jeg tog dem ved Haanden og udførte dem af Ægypti Land; thi de bleve ikke i min Pagt, derfor agtede jeg ikke paa dem, siger Herren. Men denne er den Pagt, som jeg vil gjøre med Israels Huus efter disse Dage, siger Herren: jeg vil give mine Love i deres Sind, og jeg vil indskrive dem i deres Hjerte; og jeg vil være dem en Gud, og de skulle være mig et Folk." Hebr. 8, 8—10. Jerem. 31, 31.

„Thi jeg vil ikke, Brødre! at I skulle være uvidende om denne Hemmelighed, at Forhærdelse er kommen over en Deel af Israel, indtil Hedningernes

Fylde er indgaaet (d. e. indtil Nationernes Tider ere fuldkommede); og saa skal det ganske Israel frelses, som skrevet er: fra Zion skal Befrieren komme og afvende Ugudeligheder fra Jacob." Rom. 11, 25. „Hvilke ere Israeliter, hvem den sønlige Udkaarelse, og Herlighederne, og Pagterne, og Lovgivningerne, og Gudstjenesten, og Forjættelserne tilhøre." Rom. 9, 3. 4.

„Thi see, de Dage komme, siger Herren, at jeg vil omvende mit Folks Israels og Judæ Fængsel, siger Herren, og føre dem tilbage til det Land, som jeg gav deres Fædre." „Derfor frygt ikke, min Tjener Jacob! siger Herren, og forskrækkes ikke, Israel! thi see, jeg frelser Dig af et langt fraliggende Land, og din Sæd af deres Fængsels Land. Thi jeg er med Dig, siger Herren, til at frelse Dig; thi jeg vil gjøre aldeles Ende derpaa iblandt alle Nationer, derhen jeg adspredte Dig; dog vil jeg ikke gjøre aldeles Ende med Dig; men tugte Dig med Maade, og ikke holde Dig aldeles uskyldig." „Thi jeg vil lade din Lægedom tage til, og læge Dig af dine Saar, siger Herren; thi de kaldte Dig den Fordrevne, hun er **Zion**, Ingen spørger efter hende. Saa siger Herren, see, jeg vil omvende Jacobs Pauluners Fængsel, og forbarme mig over hans Boliger; og Staden (Jerusalem) skal bygges paa sin Dynge, og der skal blive Pallads efter sin Viis. — — — — Herrens grumme Vrede skal ikke afvende sig, indtil han gjør og indtil han stadfæster sit Hjertes Anslag; i de sidste Dage skulle I forstaae Eder derpaa." Jerem. 30.

„See, jeg fører dem af Nordenland og vil samle dem fra Jordens Sider, iblandt dem skal være Blinde og Halte, Frugtsommelige, og den, som føder tillige; de skulle komme hid tilbage, en stor Forsamling. De skulle komme med Graad, og med megen Naade vil jeg fremføre dem; jeg vil lede dem til Vandbække paa en ret Vei, de skulle ikke støde sig derpaa; thi jeg er Israels Fader, og Ephraim, han er min førstefødte Søn. Og de skulle komme og synge med Fryd paa Zions Høie og fare til Herrens Gode, som er til Korn og til Most og til Olie og til unge Faar og til Øxne; og deres Sjæl skal være som en vandrig Have, og de skulle herefter ikke bedrøves ydermere. Da skal en Jomfru glædes i Dands, og unge Karle og Gamle tillige; og jeg vil vende deres Sorg til Glæde, og trøste dem og glæde dem efter deres Bedrøvelse." Jerem. 31.

„Du, Du skal gjøre Dig rede, Du skal forbarme Dig over Zion; thi det er Tid at Du er den naadig, thi den bestemte Tid er kommen. Da skulle Hedningerne (Nationerne) frygte Herrens Navn, og alle Kongerne paa Jorden din Ære: naar Herren haver bygget Zion, og skal sees i sin Ære." Psalm. 102, 14—17.

„Og der skal komme en Gjenløser til Zion, og til dem, som omvende sig fra Overtrædelser i Jacob, siger Herren." „Gjør Dig rede, bliv oplyst; thi dit Lys er kommet og Herrens Herlighed er opgangen over Dig. Thi see, Mørket skal skjule Jorden og Dumhed Folkene, men Herren skal oprinde over Dig, og hans Herlighed skal sees over Dig. Opløft dine Øine trindt omkring og see, alle disse have forsamlet sig, de komme til Dig" osv. — — — — „Hvo ere disse, der flyve som en Sky? og som Duerne til deres Vinduer? Thi Øer skulle bie efter mig, og Tharsis (Europas) Skibe i Begyndelsen at føre dine Børn hid langtfra, ja deres Sølv og deres Guld med dem til Herrens din Guds Navn og til Israels Hellige." — — — „Og deres Børn, som Dig trængte, skulle gaae bøiede til Dig, og de skulle nedbøie sig for dine Fødders Saaler, ja Alle, som Dig bespottede; og de skulle kalde Dig

Herrens Stad, **Zion**, den Hellige i Israel." — — — — „Jeg vil fremføre Guld i Stedet for Kobberet, og fremføre Sølv i Stedet for Jernet, og Kobber for Træerne, og Jern i Stedet for Stenene; og jeg vil gjøre, at din Besøgelse skal blive til Fred, og dine Trængere til Retfærdighed." — — — — „Og dit Folk, ja, alle de skulle være retfærdige, de skulle eie Jorden evindeligen, som de, der ere mine Plantelsers Qvist, mine Hænders Gjerning, til at bevise mig selv herlig. Det lille Folk skal blive til Tusinder, og det ringe til et stærkt Folk; jeg Herren, jeg vil lade det hasteligen komme i sin Tid." Esaias 59, 20.; 60.

Det vilde være overflødigt at anføre flere Skriftsteder for at bevise, at Riget for Israel skal oprettes i de sidste Dage som en Forberedelse for Messiæ anden Tilkommelse; og det er Udførelsen af denne forunderlige Gjerning, grundlagt af en Prophet i denne Slægt, der opvækker saa megen Modsigelse iblandt Menneskenes Børn. Hildede af Fordomme og indsugede traditionelle Begreber, avlede ved Misforstaaelse og Fordreielse af Skrifterne, give de sig ikke Tid til at ransage Vidnesbyrdet, der bringes dem af de Sidste-Dages Hellige, men raabende Bedrageri! Bedrageri! trøste sig med, at Tiden er endnu fjern til Opfyldelsen af Prophetierne, og at disse i al Fald ikke skulle opfyldes her, men hisset. Thi ligesom de forestille sig, at Universet er skabt af Intet, saaledes ere de komne overeens om, at Himmelen er udenfor Tid og Rum, og at Mennesket, uden nogensomhelst Forberedelse, skal blive forvandlet fra en total Uvidenheds og Ufuldkommenheds Tilstand til den høieste Reenhed og Lyksalighed. Tusinder i den sekteriske Verden, der have læst om Menneskens Søns anden Tilkommelse, forestille sig, at Brudgommen pludseligen skal komme, uden nogen foregaaende Indsamling af Kirken eller Bruden, at Ondskab, Uretfærdighed og Ugudelighed skal forsvinde i et Øieblik, at Opstandelsen og Dommen skal skee, som naar Lynet slaaer ned, at alt det Synlige skal forgaae med et Knald, og at de Forløste skulle befindes siddende paa Throner i Evighedens Skjød.

Aabenbaringerne, givne til Propheten Joseph i disse de sidste Dage, have begyndt at adsprede Mørket, som ruger over Jorden, og kaste Lys over de gamle Prophetier. Mange Troende begynde at forstaae, at „Rigets Evangelium skal forkyndes for alle Stammer, Tungemaal og Folk, førend Enden kommer." Matth. 24, 14. De begynde at forstaae, at Herren ikke vil komme til Dom, førend han har advaret Menneskene om, hvad der vil skee, og at han har udseet et Befrielses- og Indsamlingssted for dem, som ville lade sig advare. Disse, agtende paa Kaldelsen: „Gaaer ud fra Babylon, I mit Folk! at I ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder, eller rammes af hendes Plager," drage ud til det anviste Sted, for at lære Herrens Veie, og vandre paa hans Stier, og saaledes vorde forberedte til at modtage Brudgommen, naar han kommer.

At en saadan Uddragen og Indsamling er forenet med praktiske Vanskeligheder og Besværligheder, er saare naturligt; men alligevel forlade Hundreder og atter Hundreder af de Hellige deres Fødelande, og de Tilbageblivende længes inderligen efter at forenes med de Foruddragende. Hvad er det, der bevirker denne Længsel hos dem? Spørg dem selv derom, og Svaret vil vorde, at Indsamlingsaanden fulgte med Troen paa Evangeliet. Og saaledes er det. Ingen sand Sidste-Dages Hellig vil, saavidt det staaer til ham eller hende, forblive i Adspredelsen for nogen Priis; og endskjøndt de vel vide, at mange Møisommeligheder, Besværligheder og Prøvelser forestaae dem,

baade paa Reisen og i Zion, foretrække de dog at samles med Guds Folk, og lide Ondt og Godt med dem. De foretrække at være et miskjendt, udleet, forhaanet, foragtet og bespottet Folk, hellere end at være Gud og deres hellige Religion utroe. Hvorfor? Jo de vide, at naar den retfærdige Herre og Konge, al Jordens Gud og Dommer, kommer, skal han tildele hver sin retfærdige Løn. De vide, at dersom de med Taalmodighed og Tro fordrage Forfølgelser og Trængsler, og værdigen lide for Guds Riges Sag, skulle de blive deelagtige i dets Herlighed, naar det har seiret; efterdi det er retfærdigt for Gud at gjengjelde dem Trængsel, som trænge dem; men give dem, som trænges, Ro i den Herres Jesu Aabenbarelse af Himmelen med sin Magtes Engle, med Ildslue, naar han bringer Hevn over dem, som ikke kjende Gud, og over dem, som ikke ere vor Herres Jesu Christi Evangelium lydige, hvilke skulle lide Straf, en evig Fortabelse fra Herrens Ansigt og fra hans Magtes Herlighed, naar han kommer paa hiin Dag at herliggjøres i sine Hellige, og beundres i dem, som troe. Han vil da regjere i Zion og Jerusalem, og for hans Ældste skal der vorde Herlighed. En Skares Røst, liig mange Vandes Lyd, og som stærke Tordeners Lyd, vil udbryde: Hallelujah! fordi Herren, Gud den Almægtige, har antaget Riget; og da skulle denne Verdens Riger vorde Herrens og hans Salvedes. Saa har Herren talet, og han opfylder det visseligen. Salig er derfor den, som troer og bliver døbt, og bliver trofast indtil Enden.

Virkelighed og Skygge.

(Fra „the Millennial Star.")

„Og det skal være, som naar den Hungrige drømmer, og see, han æder, men naar han opvaagner, da er hans Sjæl tom; og ligesom naar den Tørstige drømmer, og see, han drikker, og han opvaagner, og see, han er træt, og hans Sjæl er tørstig; aaledes skulle alle Hedningernes Mangfoldighed blive, som strider imod Zions Bjerg."

Esaias.

Af ovenstaaende prophetiske Ord sees tydeligt, at en stor Skare af Nationer vilde søge at ødelægge Zion, men at deres Bestræbelser skulde blive frugtesløse, og deres Seier en Skygge. Propheten har givet en nøiagtig Beskrivelse af denne Kjendsgjerning, og den Skuffelse, som vil betage Zions Fjender, er skildret med hiin mærkværdige Simpelhed og Kraft, som er saa egen for denne inspirerede Skribent. Drømmen om Seier, der beskrives som besøgende de slumrende Aander af de Hærskarer, som vilde stride imod Guds Folk, er ingen virkelig Føde, hvormed deres vanhellige Begjerlighed kan tilfredsstilles, men gjør den derimod feberagtigt stærkere og næsten utaalelig. Ei heller har deres mørke Phantasi bragt dem andet end et bedragerisk Bæger, som kun tjener til end mere at forøge deres Tørst.

Det Sidste-Dages Værk er i Sandhed hvad Propheten i samme Capitel, hvorfra vi have taget ovenstaaende Skriftsted, siger, det skulde blive — nemlig en forunderlig Gjerning, ja den meest forunderlige Gjerning. De Helliges Historie er fuld af mærkværdige Begivenheder, og deres Foretagender vise bestandig nogle eiendommelige Træk. Deres Skjebne er skrevet med fremmede Skrifttegn; og eftersom deres

Fremtid afsløres, vil Verden opdage, at for den er det „som en Bog, der er forseglet.“ Stien for Zions Udvikling er en ny opdaget Vei, som vil bringe alle Ting i Orden og grundfæste Guds Rige paa Jorden.

Men Zions Fjender have fast besluttet at stride imod den, samt at ødelægge og udrydde de Hellige. Undertiden have de, liig den rovgjerrige Ulv, eller som Snigmorderen ved Midnatstid, søgt at bibringe dem deres Banesaar under Politikens mørke Skjul; til andre Tider aabnedes Forfølgelsens og den religieuse Intolerances Sluser for at bortskylle Kirken; og atter til andre Tider have de Ugudelige samlet deres Skarer, overskredet Retfærdighedens og Lovens Grændser og, ligesom Pharaoh fordum, forfulgt Guds Folk med Raseri. Men baade Røverne, Snigmorderne og Nutidens Pharaoh'er, som have kjæmpet mod Zion og søgt at forandre det Sidste-Dages Værks Bestemmelse, have ogsaa vandret paa en forkeert Vei. Den har ført dem ind i en Labyrinth, som er bleven mere indviklet og usikker for hvert Trin, de have taget. Istedetfor at bevirke de Helliges Udryddelse, have de drevet dem til en større Udbredelse, til Enighed og Selvstændighed, og deres Bestræbelser for at adsplitte dem, have havt samme Virkning, som Vinden, der blæser Sennepsfrøet til andre Marker, hvor mangfoldige Skud have spiret.

Ligesiden Kirkens Oprettelse have Joseph og de Ældste, som efterfulgte ham, været utrættelige i at forkynde, at dette Værk skulde rulle frem, og at det var Spiren til et fremtidigt mægtigt Rige. Alle Prophetierne og Forudsigelserne om Zions Herlighed og Guds Riges Storhed have de fundet ville gaae i Opfyldelse i Udviklingen af det Værk, som overdroges dem. De have i mere end Fjerdeparten af et Aarhundrede forkyndt blandt mange Nationer, at det hverken kunde standses eller ødelægges. I denne Tro og i dette Vidnesbyrd have mange Tusinder forenet sig med dem, indtil det tilsidst næsten er bleven et Mundheld blandt dem, at intet Vaaben, som dannes mod Zion, skal lykkes. Derfor er denne Troesegenhed bleven anseet som et Tegn paa deres Fanatisme. Men det vilde være ligesaa umuligt at overbevise de Hellige om, at dette Værks Fremgang kan standses, og at man med Held kan føre Krig mod Zion, som det vilde være at overbevise dem om, at Mennesket kan prøve Kræfter med den Almægtige eller med Held stride mod Himmelens Drot.

Det vilde være overflødigt for os at tale om Biomstændighederne ved en Krig mod Zion eller Guds Kirke, og at følge de Hellige Skridt for Skridt paa den Vei, de have vandret til deres Maal, og paa hvilken deres Fjender have forfulgt dem. Enhver af vore Læsere maa udentvivl være bekjendt med, at ligesiden Begyndelsen af de Sidste-Dages Helliges Kirke have „Nationernes Mangfoldighed,“ hvorsomhelst den har udstrakt sine Grene, søgt at standse „Mormonismens“ Fremgang og at afskjære Fremtiden for denne „forunderlige Gjerning.“ Selv dens Navn og Rygte synes at have været nok til at vække Onsket om Krig mod den hos Folk i Almindelighed. Og den store Hob har ikke alene kjæmpet mod denne Kirke, men den har drømt om Seier over den, og bestandig forudsagt dens Kuldkastelse. Kun Faa have troet, at de Hellige havde en Fremtid. I Sandhed, i næsten 30 Aar have Mormonernes Fjender tilkastet dem Stridshandsken, og endog deres ubetydeligste Modstandere have været saa visse paa et heldigt Udfald, at de baade i Tryk og Tale have erklæret, at de kunde beseire dette Værk i en Haandevending. Hvis dette ikke var et betegnende Factum, vil det være latter-

ligt at omtale alle de „Opløsninger,“ „Udryddelser,“ „Nederlag“ og „Tilintetgjørelser“ af Mormonismen, som efter Sigende have fundet Sted, eller ere lige ved at finde Sted. Det er virkelig mærkværdigt, at Zions Fjender, hvadenten de ere forenede eller hver for sig, indflydelsesrige eller ubetydelige, have drømt saaledes. Men hvad har i Virkeligheden tildraget sig?

Da Kirken først organiseredes med sex Medlemmer, begyndte strax Forfølgelsen og Hadet mod dem. Den nye Religions Tilhængere bleve haanede og latterliggjorte, og deres prophetiske Forudsigelser ansaaes som nogle forrykte Fanatikeres vilde Udbrud, som uundgaaeligt snart vilde synke tilbage i Forglemmelse tilligemed det Religionssystem, de havde grundet. Men netop det Modsatte blev Tilfælde. De voxede op og udbredte sig til Høire og Venstre, og en Kjæmpeaand syntes at besjæle det nyfødte Samfund. At fortælle, hvorledes de tiltoge i Antal og Styrke — hvorledes de udsendte Missionairer til mange Nationer — hvorledes de i tusindviis samlede sig sammen og opførte Stæder og Templer — hvorledes deres Ledere bleve fængslede og myrdede, og hele Folket dreves Tid efter anden — hvorledes alt dette har tjent til deres Udvidelse og Bedste, og hvorledes Zions Fjender ufravigeligt mislykkedes i Udførelsen af deres ugudelige Hensigter, vilde være altfor vidtløftigt for os at beskrive. Enten det saa har været en enkelt Modstander, hvis største Magt laae i hans Indbildning, eller en mægtig, bevæbnet Nation, som i Rang er den første af Jordens Stormagter, saa er det altid mislykkedes for dem, naar de have kjæmpet mod Guds Folk. Faa eller Mange, saa har Udfaldet altid været det samme. Der er for Exempel Ingen, som vil være saa urimelig at sige, at de Forenede Stater vandt Noget eller kom „Løsningen af Mormonspørgsmaalet“ eet Skridt nærmere ved deres Forsøg paa at knuse de Hellige; ei heller kan Nogen med Sandhed sige, at de Hellige i Virkeligheden tabte Noget ved denne Strid. Nei, det Modsatte er Tilfælde. Hiin Begivenhed er øiensynligt af Forsynet bestemt til at fremme dette Samfunds Vel, og af den vil en lysere Fremtid oprinde.

Uden Overdrivelse kan man sige, at den Erfaring, som Zions Fjender have vundet med Hensyn til deres Forhold til det Sidste-Dages Værk, er ligesaa mærkværdig for deres Vedkommende, som for de Helliges. Forholdet har imidlertid været af forskjellig Beskaffenhed; thi det ene Parties Stilling var som Fjender, det andets som Tilhængere. Men for begge har det været „en forunderlig Gjerning, ja den meest forunderlige Gjerning;“ og medens de Hellige ere blevne mere erfarne i at udtyde Tegnene paa deres Fremtid, har Verden opslaaet nye Sider af den forseglede Bog; medens de første have naaet en større Udvikling, have de sidste ved at forfølge dem, gjort det endnu mere broget for sig; og medens Guds Folks Fjender kun have vundet Skyggen af Seier, have de Hellige holdt sig fast ved Virkeligheden af det, som tilsidst skal give dem evig Seier.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Mai 1838. (Fortsat fra Side 143.)

Han fortalte derfor Mrs. Jackson, at han havde havt en Aabenbaring fra Gud om, at hendes Mand var død, osv. og at kun maatte samtykke i at ægte ham, ellers vilde hun aldrig blive lykkelig; thi han havde seet hendes fremtidige Tilstand, og bad hende erindre, at hvo, som han velsigner, skulde vorde velsignet, og at hvo, som han forbandede, skulde vorde forbandet, for om muligt derved at indgive hende den Tro, at han havde Magt til at gjøre hende evigt ulykkelig, hvis hun ikke vilde indgaae paa hans Forlangende, osv. Som Følge heraf kom de overeens om, at de snart skulde gifte sig; men til Lykke eller Ulykke for begge Parter — før Bryllupsdagen oprandt, see! da ankom til vor Helts store Forbauselse Mrs. Jacksons Mand, som naturligviis ophævede den afsluttede Contract.

Den gamle Lyon indsaae paa denne Tid, om ikke før, meget godt, at den Gud, som gav ham disse Aabenbaringer, hvis han forresten havde faaet nogen Aabenbaring, var hverken mere eller mindre end Djævelen, og for at besmykke sin Brøde, kastede han hele Skylden over paa ham, for at han, ved at udskjelde det Væsen, med hvem han tidligere havde været saa god en Ven, og som havde raadet ham i fordums Dage, maaskee kunde hjælpe sig ud af den Knibe, hvori han selv havde bragt sig. Men det var desværre for silde for ham.

Da Vidnesbyrdene vare endte, blottedes Retfærdighedens Sværd, der faldt paa den Anklagede som en Svøbe med titusinde Snærte, svunget af Præsident Rigdon og George M. Hinkle, inspirerede af Retfærdighedens Aand, ledsaget af en Veltalenhedsstrøm, der gjennemborede Følelserne, som ligesaa mange Skorpioners Stik, hvilket tjente til at udsone for begaaet Synd. Der var ingen Følelser, uden de jo bleve søgte efter, intet Saar, uden det undersøgtes, og ingen Undskyldning fremført, uden den paa det Nøiagtigste drøftedes.

Da Retfærdigheden ophørte at tale, traadte Barmhjertigheden frem, der inspirerede Præsident Smith og George W. Harris, som med Veltalenhed, med dybsindig og grundet Eftertanke, og med stor Mildhed, talte til Gunst for den Anklagede; men efterat Barmhjertigheden tilsyneladende havde kjæmpet til det Yderste mod Retfærdigheden, fik sidstnævnte Overmagten, og tog Talerens Aand i fuld Besiddelse, og udslyngede de skarpe Pile mod den gamle Mand, ligesom Orkanens Rasen paa Bjergtoppene, og var ifærd med at drive den gamle Mand udenfor Barmhjertighedens Omraade; men alligevel gjorde Barmhjertigheden Fordring paa Offeret, og frelste ham i Kirken.

Lykkelige ere de, hvis Synder, ligesom denne Mands, gaae foran dem til Doms, saa at de kunne omvende sig og blive frelste i Guds Rige.

Raadet vedtog, at eftersom denne Mand havde bekjendt sine Synder og anraabt om Tilgivelse og lovet at vandre ret for Herren i Fremtiden og saa vidt hans Kræfter strakte sig, gjøre Alt, hvad Herren skulde fordre af ham, skulde han aflevere sit Kaldsbrev som Høipræst og staae som et Medlem i Kirken, som Følge af hans Udygtighed til atære et saadant Kald, osv.

G. W. Robinson.

Søndagen den 29de tilbragte jeg meest i de Helliges Forsamling, og forkyndte Livets Ord.

Mandagen den 30te var det første

Præsidentskab beskjæftiget med at skrive Kirkens Historie, og med at indøve sine Lectier i Grammatik; disse Øvelser fandt paa denne Tid sædvanlig Sted hver Morgen, før de begyndte at skrive.

Den 1ste, 2den, 3die og 4de Mai. Det første Præsidentskab var beskjæftiget med at skrive Kirkens Historie, med at administrere til de Syge den 3die, og modtog et Brev fra John E. Page den 4de.

Løverdagen den 5te skrev Præsidentskabet for „the Elders Journal;" fik ogsaa Efterretning fra Canada ved Br. Baily om, at to hundrede Vogne med Familier sandsynligviis vilde ankomme hertil om tre Uger; bivaanede tillige en Forsamling, hvor General Wilson, Foderal-Candidat til Congressen, holdt et Foredrag over politiske Sager.

Søndagen den 6te Mai. Jeg prædikede for de Hellige, og fremsatte for dem de Onder, som existere, eller som ville komme til at existere, som Følge af for hurtig Dom om eller Afgjørelse af Noget, eller af at dømme, før man havde seet en Sag fra begge Sider. Tillige advarede jeg de Hellige for saadanne Mennesker, som komme klynkende og knurrende iblandt dem for sine Penge, fordi de have hjulpet de Hellige, og baaret Noget af Byrden med Andre, og som tænke, at Andre, som ere endnu fattigere, og som have baaret større Byrder end dem, burde erstatte dem for deres Tab, osv. Jeg raadede de Hellige til at vogte sig for saadanne, thi de udkastede smudsige Vink hist og her, for at skade Kirkens bedste Interesser, og om muligt nedrive Præsidentskabets Charakteer. Jeg gav ogsaa nogen Underviisning om Guds Riges Hemmeligheder, som f. Ex. om Planeternes Historie, om Abrahams Beskrivelse over Planetsystemerne, osv.

Om Eftermiddagen talte jeg atter om forskjellige Gjenstande — om Viisdomsprinciperne, Viisdomsordet, osv.

Lærernes Qvorum i Far West talte fire og tyve Medlemmer.

Mandagen den 7de tilbragte jeg i Selskab med Dommer Morain, een af vore Nabo-Countydommere og Democrat-Candidat til Stats-Senatet. Besøgte Ældste Reynolds Cahoon og Parley P. Pratt, den første fra Kirtland, den sidste fra Staten New York, hvor han i nogen Tid havde prædiket; og vi glædede os hjerteligt over den behagelige Efterretning om de Helliges Indsamling fra alle Jordens Dele til dette Sted, for at undflye Ødelæggelsen, som vil ramme denne Slægt, hvilket er omtalt af alle de hellige Propheter fra Verdens Skabelse af.

James G. Marsh, Søn af Thomas B. Marsh, 14 Aar, 11 Maaneder og 7 Dage gammel, døde idag i en seierrig Tro paa det evige Evangelium.

Tirsdagen den 8de tilbragte jeg og Ældste Rigdon med at besøge Ældste Cahoon og det Sted, han havde valgt til Bopæl, og med at besørge nogle af vore private, personlige Anliggender. Om Eftermiddagen besvarede jeg de Spørgsmaal, som hyppigen gaves mig, medens jeg var paa min sidste Reise fra Kirtland til Missouri, og som findes aftrykt i „the Elders Journal," 1ste Aarg. Nr. 2, Pagina 28 og 29, som følger:

1) „Troe I Bibelen?" Dersom vi troe den, ere vi det eneste Folk under Himmelen, der gjør det; thi der er Ingen af Nutidens Secter, som gjør det.

2) „Hvori adskille I Eder fra andre Secter?" Deri, at vi troe Bibelen, og alle andre Secter sige, de troe deres Fortolkninger af Bibelen og deres Troesbekjendelser.

3) „Vil Enhver blive fordømt uden Mormonerne?" Ja, og en stor Deel af dem ogsaa, hvis de ei omvende sig, og beflitte sig paa Retfærdighed.

4) „Hvor og hvorledes fik de Mor-

mons Bog?" Moroni — som skjulte Pladerne, hvorfra Mormons Bog oversattes, i en Høi i Manchester, Ontario County, New York — som var død og opstanden, viste sig for mig og fortalte mig, hvor de laae, og underrettede mig om, hvorledes jeg skulde erholde dem. Jeg fik dem, og tillige Urim og Thummim, ved hvis Hjælp jeg oversatte Pladerne; og derved fremkom „Mormons Bog."

5) „Troer De, at Joseph Smith er en Prophet?" Ja, og Enhver, som har Jesu Vidnesbyrd; thi Vidnesbyrdet om Jesus er Prophetiens Aand. (Aab. 19. 10.)

6) „Troe Mormonerne, at de skulle have alle Ting fælles?" Nei!

7) „Troe Mormonerne det er ret at have flere end een Hustru?" Nei, ikke paa een og samme Tid.*) Men de troe, at dersom deres Ægtefælle døer, have de Ret til at gifte sig igjen; men vi misbillige den Skik, som hersker i Verden, og som til vor store Bedrøvelse ogsaa er bleven practiseret her, at man gifter sig fem eller sex Uger, eller endog to eller tre Maaneder efter deres Ægtefælles Død. Vi troe, at man bør have tilbørlig Agtelse for Erindringen om de Døde, samt for deres Venners og Børns Følelser.

(Fortsættes.)

*) Aabenbaringen om den patriarkalske Ægteskabsorden var endnu ikke given Kirken; den blev given den 12te Juli 1843.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
J. C. A. Weiby, Vensyssel	40	"	"
P. C. Rønnow, Fyen	18	5	12
O. Nilsson, Norrkøping	12	3	"
H. Jensen, Skive	2	3	"
M. Andersen, Bornholm	6	"	"
L. C. Geertsen, Aarhuus	10	"	"
P. Pedersen, Lolland	25	4	"
P. Nielsen, Fredericia	18	"	"
G. Ohlson, Stockholm	25	"	"
A. P. Trane, Kjøbenhavn	48	"	"
Summa	206	3	12

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. E. Bording.